

2017-01-01

"รอยตัวเรา" อุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

ทวิวงศ์ ศรีบุรี

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/unisearch>

Part of the [Social and Behavioral Sciences Commons](#)

Recommended Citation

ศรีบุรี, ทวิวงศ์ (2017) ""รอยตัวเรา" อุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่ยั่งยืน," *UNISEARCH (Unisearch Journal)*: Vol. 4: Iss. 2, Article 8.

DOI: 10.58837/CHULA.UNISEARCH.4.2.7

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/unisearch/vol4/iss2/8>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in UNISEARCH (Unisearch Journal) by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

“รอบตัวเรา”
โดย รศ. ดร. ทวีวงศ์ ศรีบุรี

<http://www.thaembassy.org>

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

<http://static.asiawebdirect.com>

<http://www.khonkaenretirement.com>

<https://www.policyforum.net>

ประเทศไทยให้ความสำคัญกับ “อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว” มาเป็นระยะเวลานานหลายสิบปีแล้ว กล่าวคือ ประเทศไทยมีแผนพัฒนาการท่องเที่ยว หรือแผนแม่บทเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวฉบับแรกในปี พ.ศ. 2523 โดยเริ่มมีการศึกษาแผนแม่บทเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดระยอง จันทบุรี และตราด ตั้งแต่ใน พ.ศ. 2522 และหลังจากนั้นจึงมีการศึกษาแผนแม่บท (master plan) และแผนพัฒนาความเป็นไปได้และความเหมาะสม (feasibility study) ตามมา ในอีกหลายพื้นที่ที่คาดว่ามีความสำคัญ จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2528 ผู้บริหารระดับสูงด้านการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวได้เริ่มมีแนวคิดว่าการท่องเที่ยวสามารถสร้างรายได้เข้าสู่ประเทศได้เป็นอย่างมากและรวดเร็ว โดยเป็นรายได้หลักอันดับ 2 รองจากการส่งออกข้าวซึ่งในขณะนั้นประเทศไทยเป็นผู้ส่งออกอันดับหนึ่งของโลก

การท่องเที่ยวสามารถนำเงินตราต่างประเทศเข้าสู่ประเทศไทยและกระจายสู่พื้นที่ต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็วกว่า กิจกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจในด้านอื่น ๆ จึงทำให้มีแนวคิดในการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวโดยเฉพาะนักท่องเที่ยวต่างชาติ และการเพิ่มระยะเวลาการอยู่ในประเทศไทยให้มากขึ้น ซึ่งประเทศไทยมีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวที่มีความหลากหลาย สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ ทั้งมีแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติที่มีความสวยงาม และมีแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตที่เป็นที่น่าสนใจเพื่อการศึกษาหาความรู้ แต่จากการที่แหล่งท่องเที่ยวที่มีความโดดเด่นและสำคัญเหล่านี้ไม่ได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้อง เหมาะสม และ

มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการเข้าถึงของนักท่องเที่ยวและการยอมรับของประชาชนในพื้นที่ จึงทำให้ต้องมีการเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับจำนวนและระยะเวลาที่นักท่องเที่ยวจะเข้ามาท่องเที่ยวหรือพักอาศัยในพื้นที่ท่องเที่ยวเหล่านั้น

จากการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลนักท่องเที่ยวของประเทศไทยในปี พ.ศ. 2528 พบว่า นักท่องเที่ยวต่างชาติมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 2,400 บาทต่อคนต่อวัน โดยเป็นจำนวนนักท่องเที่ยวไม่กี่ล้านคน ทั้งนี้ แนวคิดเริ่มต้นในการยกระดับการท่องเที่ยวในช่วงเวลาดังกล่าว ซึ่งนักวิชาการต่างมีความคิดเห็นว่าการให้นักท่องเที่ยวต่างชาติอยู่ในประเทศอีกอย่างน้อย 1 คืน จะทำให้มีรายได้เพิ่มขึ้นหลายพันล้านบาทต่อปี ด้วยเหตุนี้

ทำให้มีการศึกษาความเป็นไปได้และความเหมาะสมในการเปิดวงจร (loop) การท่องเที่ยวในพื้นที่ต่าง ๆ ขึ้น เพื่อให้นักท่องเที่ยวไม่ต้องเดินทางย้อนกลับมายังพื้นที่ท่องเที่ยวเดิม และมีโอกาสสัมผัสแหล่งท่องเที่ยวใหม่ที่จะมีการพัฒนาเพิ่มขึ้น รวมทั้งนักท่องเที่ยวยังสามารถใช้เวลาท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวแหล่งใหม่นี้เพิ่มมากขึ้นอีก ซึ่งจะส่งผลต่อเนื่องไปถึงการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น และเป็นการกระจายรายได้ไปยังพื้นที่ใหม่ ๆ ทำให้ประชาชนในพื้นที่เหล่านั้นมีรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น และเมื่อทำการศึกษาทั้งความเป็นไปได้และความเหมาะสมแล้ว รัฐบาลในขณะนั้นจึงได้ประกาศนโยบาย “ปีการท่องเที่ยวไทย 2530” ขึ้น ซึ่งนับว่าประเทศไทยเป็นประเทศแรก ๆ ที่ได้ดำเนินการตามแผนพัฒนาอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวซึ่งประสบผลสำเร็จเป็นอย่างมาก ทำให้ต่อมาประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศอาเซียน เช่น ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว) ได้มีการประกาศปีการท่องเที่ยวตามประเทศไทย จนได้รับผลสำเร็จเช่นเดียวกับประเทศไทย ซึ่งในปัจจุบัน ประเทศ สปป.ลาว ได้กำหนดการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นนโยบายหลักของประเทศ ซึ่งมีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ขึ้นเป็นจำนวนมาก โดยแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศ สปป.ลาว นั้น ได้ศึกษาและถอดบทเรียนความสำเร็จและความผิดพลาดของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจากประเทศไทยไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ ในประเทศ สปป.ลาว

หลังจากปี พ.ศ. 2530 ที่ประเทศไทยประสบผลสำเร็จในการพัฒนาการท่องเที่ยว ทำให้แหล่งท่องเที่ยวทุกประเภทและทุกขนาด ทั้งที่อยู่ในความรับผิดชอบของภาครัฐและภาคเอกชนต่างเร่งการพัฒนาพื้นที่กันเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่จังหวัดท่องเที่ยวหลัก และจังหวัดท่องเที่ยวรองการพัฒนาพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวและพื้นที่ต่อเนื่องเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้พื้นที่แหล่งท่องเที่ยวบางส่วนไม่มีการศึกษาความเหมาะสมหรือการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของการพัฒนาดังกล่าว ดังจะเห็นว่า มีการสร้างสิ่งก่อสร้างที่ไม่เหมาะสมต่อพื้นที่ หรือทำลายสภาพความสวยงามของพื้นที่ หรือส่งผลกระทบต่อความเปราะบางของพื้นที่ ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมาเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีนักท่องเที่ยว

เข้าไปในพื้นที่เป็นจำนวนมาก ทำให้ผู้ประกอบการต่างพยายามเร่งสร้างสิ่งอำนวยความสะดวก รวมถึงที่พักค้างแรมเพิ่มขึ้นอย่างเร่งรีบและไม่มีระเบียบเพื่อรองรับจำนวนนักท่องเที่ยว โดยมุ่งเน้นการเพิ่มขึ้นของรายได้จากนักท่องเที่ยวเป็นหลัก จนปัจจุบันมีแหล่งท่องเที่ยวที่สวงามหลายแหล่งเกิดปัญหาจากการพัฒนาในลักษณะดังกล่าวที่หน่วยงานรับผิดชอบต้องออกมาแก้ไขอย่างจริงจัง การพัฒนาพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นมาแล้วแทบไม่ได้มีการพิจารณาหรือคำนึงถึงความยั่งยืนของพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ เลย ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยวในระยะยาว ทั้งความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว การลดความสวยงามจนไม่เป็นที่ยอมรับหรือได้รับความนิยมนักท่องเที่ยวอีกต่อไป อันจะนำไปสู่ปัญหาทางสังคมและเศรษฐกิจในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ เช่น คุณภาพชีวิตของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น

ดังนั้น การส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นประเภทธรรมชาติหรือประเภทที่มนุษย์สร้าง มีความจำเป็นเป็นอย่างยิ่งที่ต้องพิจารณาและวิเคราะห์ถึงความต้องการของกลุ่มเป้าหมายหรือประเภทของนักท่องเที่ยว ซึ่งแบ่งเป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติและนักท่องเที่ยวไทย โดยจำเป็นต้องมีการศึกษาในรายละเอียดของประเภทของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ซึ่งมีวิธีการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน เช่น กลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศจีน กลุ่มนักท่องเที่ยวจากยุโรป หรือกลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศในเอเชีย เพราะความต้องการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกของนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่มจะมีความแตกต่างกัน และที่สำคัญ ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างกลุ่มก็ไม่เท่ากัน ดังนั้น การพิจารณา

ความเหมาะสมของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกจึงต้องมีการพิจารณาอย่างรอบคอบเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวให้มีความเหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย และเพื่อให้เกิดความยั่งยืนของแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ ซึ่งสิ่งสำคัญที่สุดในการทำให้แหล่งท่องเที่ยวได้รับการยอมรับอย่างจริงจัง คือความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นความปลอดภัยในการเข้าถึงพื้นที่ ความปลอดภัยจากอาหารที่นักท่องเที่ยวรับประทานในพื้นที่ ความปลอดภัยด้านทรัพย์สินและชีวิตจากโจรผู้ร้าย และอื่น ๆ

ขณะที่กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวไทยนั้น โดยส่วนมากแล้วสามารถพิจารณาได้จากความเหมาะสมของกลุ่มนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่ม โดยพิจารณาตามอายุและรายได้ของนักท่องเที่ยวเหล่านั้น ทั้งนี้ นักท่องเที่ยวไทยส่วนใหญ่ยังคงนิยมท่องเที่ยวแบบครอบครัวและกลุ่มเพื่อน และนิยมท่องเที่ยวในช่วงวันหยุดยาวหรือวันนักขัตฤกษ์ โดยใช้บริการการนำเที่ยวของบริษัทนำเที่ยวน้อยมาก สถานที่ท่องเที่ยวที่นิยมของนักท่องเที่ยวไทยมักเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีการประชาสัมพันธ์หรือได้รับคำแนะนำบอกต่อกันมาจากเพื่อนหรือผู้ที่ได้ไปท่องเที่ยวมาแล้ว และสื่อที่สำคัญและมีอิทธิพลต่อการเลือกสถานที่ท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย คือระบบการสื่อสาร (social media)

ถึงแม้ว่าที่ผ่านมาผู้รับผิดชอบในแต่ละพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวจะพยายามจัดระเบียบในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว เช่น การกำหนดจำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่ แต่เนื่องจากรูปแบบการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวไทยที่ไม่ค่อยนิยมการวางแผนล่วงหน้าหรือไม่มีการเตรียมการล่วงหน้า ประกอบกับผู้รับผิดชอบพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวไม่มีแผนรองรับนักท่องเที่ยว เช่น การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว (carrying capacity) การเตรียมพื้นที่หรือแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ในบริเวณใกล้เคียง เพื่อรองรับ

นักท่องเที่ยวที่มีจำนวนมากเกินกว่าที่แหล่งท่องเที่ยวหลักนั้น ๆ จะสามารถรองรับได้เพื่อให้เกิดการกระจายจำนวนนักท่องเที่ยวและกิจกรรมไปยังแหล่งท่องเที่ยวรองแหล่งอื่น ๆ อีกทั้งการควบคุมกิจกรรมและพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในปัจจุบันซึ่งเจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ไม่สามารถดำเนินการหรือห้ามนักท่องเที่ยวในการทำกิจกรรมที่จะส่งผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยวได้ เช่น การเข้าพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวเกินกว่าที่แหล่งท่องเที่ยวนั้นจะรองรับได้หรือการทำกิจกรรมต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยวที่ไม่เหมาะสม ส่งผลให้มีการทำลายสภาพแวดล้อมทั่วไปของพื้นที่จนกลายเป็นปัญหาสิ่งแวดล้อมที่ยากแก่การบำบัดและฟื้นฟูแก้ไข นอกจากนี้ ในการท่องเที่ยวยังมีแหล่งท่องเที่ยวหลายแหล่งที่ไม่มีความสะดวกสบาย มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่แออัด ส่งผลต่อภาพลักษณ์ของการท่องเที่ยว อีกทั้งมีการสื่อสารบอกต่อกันไปของนักท่องเที่ยวว่าไม่ควรไปเที่ยวยังแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ ประกอบกับปัญหาการจัดการสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ เช่น ปัญหาขยะ ที่ถึงแม้ว่าหน่วยงานรับผิดชอบได้พยายามจัดพื้นที่หรือจุดทิ้งขยะให้เหมาะสมและเพียงพอในแหล่งท่องเที่ยว รวมถึงได้มีการประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวรับทราบแล้วก็ตาม แต่นักท่องเที่ยวไทยเองยังคงใช้ความง่ายและความสะดวกในการทิ้งขยะทั่วไปเป็นผลให้สภาพความสวยงามเปลี่ยนไป เป็นต้น

ในการพัฒนาหรือปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวนั้น กรมการท่องเที่ยวได้จัดทำมาตรฐานการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวไว้หลายประเภท ซึ่งการกำหนดมาตรฐานดังกล่าวจะสามารถทำให้ผู้รับผิดชอบพิจารณาถึงข้อดีและข้อด้อยของแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ ได้ เนื่องจากมาตรฐานดังกล่าวได้พยายามเน้นจุดเด่นหรือเอกลักษณ์ของพื้นที่ การบริหารจัดการรูปแบบต่าง ๆ ที่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวให้ได้รับความพึงพอใจมากที่สุด โดยยังคงเป็นการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ส่งผลกระทบต่อ

สภาพแวดล้อมน้อยที่สุด และประเด็นสำคัญ คือ ต้องมีการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวด้วย แต่เนื่องจากปัจจุบันพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวมีผู้รับผิดชอบหลายหน่วยงาน ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานส่วนกลาง หน่วยงานระดับภูมิภาค จนถึงหน่วยงานระดับท้องถิ่น (เช่น องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.)) ทำให้ในบางครั้งการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐานจึงเป็นไปได้ยาก ส่วนใหญ่การพัฒนาจะขึ้นอยู่กับความพอใจของผู้บริหารหรือผู้รับผิดชอบ รวมทั้งงบประมาณที่ได้จัดเตรียมไว้เป็นหลัก ซึ่งจะพิจารณาเพียงว่า ทำอย่างไรจึงทำให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวเข้าไปในพื้นที่ให้ได้มากที่สุด และทำอย่างไรจึงจะมีสิ่งอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวมากที่สุด เพราะเมื่อมีจำนวนนักท่องเที่ยวมากขึ้น พื้นที่จะสามารถมีรายได้และจัดเก็บรายได้

ในพื้นที่อย่างต่อเนื่อง เช่น รายได้จากที่พัก ร้านอาหาร การบริการอื่น ๆ ที่เป็นองค์ประกอบย่อมมีรายได้เพิ่มขึ้นเช่นกัน

ปัญหาสำคัญที่สุดในการพัฒนาการท่องเที่ยวในปัจจุบันที่ยังต้องหามาตรการแก้ไขและควบคุมโดยเร่งด่วน คือ นักลงทุนจากต่างถิ่นที่มีทุนมากกว่าประชาชนในพื้นที่ที่เล็งเห็นถึงศักยภาพ และการใช้ประโยชน์จากเอกลักษณ์เฉพาะของแหล่งท่องเที่ยววนั้น ได้เข้ามาลงทุนในรูปแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นที่พัก ร้านอาหาร หรือกิจกรรมการท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ ในขณะที่ประชาชนเจ้าของพื้นที่ที่แท้จริงอาจถูกแรงจูงใจให้ขายหรือให้เช่าพื้นที่เพื่อให้นักลงทุนได้ทำกิจกรรมดังกล่าว

ซึ่งบางครั้งการลงทุนก็ไม่ได้คำนึงถึงความยั่งยืนของพื้นที่แหล่งท่องเที่ยววนั้น ผลที่เกิดจากการพัฒนาโดยมิได้มีการศึกษาหรือพิจารณาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการพัฒนา ก่อให้เกิดการทำลายทรัพยากรการท่องเที่ยวที่เป็นจุดเด่นหรือเอกลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยววนั้น ๆ ซึ่งปัจจุบันมีแหล่งท่องเที่ยวที่กำลังประสบปัญหาการพัฒนาที่ไม่ถูกต้องในหลายพื้นที่ ทั้งนี้เพื่อให้การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเป็นไปตามมาตรฐานสากล จึงจำเป็นต้องพิจารณาถึงหน่วยงานรับผิดชอบต้องพิจารณาถึงความต้องการของนักท่องเที่ยวทุกประเภท ทั้งนักท่องเที่ยวต่างชาติและนักท่องเที่ยวไทยกลุ่มต่าง ๆ ทุกระดับอายุ เพราะการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้ได้ตามมาตรฐานของทั้งประเทศและระดับสากลนั้น จำเป็นต้องพิจารณาถึงความเท่าเทียมของความต้องการของนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะเด็ก ผู้สูงอายุและผู้พิการ ซึ่งปัจจุบันเห็นได้อย่างชัดเจนว่า บางแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสวยงามและเป็นความต้องการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวทั้งผู้สูงอายุ ผู้พิการหรือเด็ก แต่กลุ่มนักท่องเที่ยวเหล่านี้กลับไม่มีโอกาสได้สัมผัสแหล่งท่องเที่ยววนั้น เพราะไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกที่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวเหล่านี้ได้

จากการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวโดยไม่ได้คำนึงถึงความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความผิดพลาดและก่อให้เกิดปัญหาตามมาเป็นอย่างมาก แม้ว่ารัฐบาลเกือบทุกสมัยจะให้ความสำคัญกับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยเฉพาะพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวที่มีหน่วยงานรับผิดชอบอย่างชัดเจน เช่น พื้นที่อุทยานแห่งชาติ ซึ่งหน่วยงานที่รับผิดชอบต่างได้ทำการศึกษาความเหมาะสมของการพัฒนาไว้อย่างชัดเจน แต่ในบางครั้งผู้ปฏิบัติงานในพื้นที่เองกลับไม่สามารถดำเนินการตามแผนต่าง ๆ ได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ

นโยบายของภาครัฐที่ต้องการให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยววนั้น หรือความต้องการค่าธรรมเนียมในการเข้าใช้พื้นที่แหล่งท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้หน่วยงานที่รับผิดชอบจึงจำเป็นต้องกลับมาพิจารณาถึงความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวควบคู่กับความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว ไม่ใช่พิจารณาเฉพาะความต้องการให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่มากที่สุดเท่านั้น

อนึ่ง การที่จะให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน จำเป็นต้องมีการศึกษาหรือพิจารณาถึงความเป็นไปได้และความเหมาะสมของพื้นที่แหล่งท่องเที่ยววนั้น ๆ โดยวิเคราะห์จากกลุ่มนักท่องเที่ยวเป้าหมาย ซึ่งต้องมีการกำหนดที่ชัดเจน การพิจารณาและวิเคราะห์ความเหมาะสมของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจำเป็นต้องพิจารณาองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นกายภาพหรือเอกลักษณ์ของพื้นที่ ความต้องการของนักท่องเที่ยวกลุ่มต่าง ๆ ความพร้อมของประชาชนในพื้นที่ที่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มต่าง ๆ ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว การบริหารจัดการที่เน้นความยั่งยืนของแหล่งท่องเที่ยววนั้น สำหรับประเทศไทยเองก็มีการกำหนดมาตรฐานและแนวทางในการประเมินแหล่งท่องเที่ยวประเภทต่าง ๆ อยู่แล้ว ดังนั้น การที่จะทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศเกิดขึ้นได้ยั่งยืนต่อไปในอนาคต จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้รับผิดชอบในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวทุกแห่งต้องพิจารณาจุดเด่นและจุดด้อยของแหล่งท่องเที่ยววนั้น เพื่อเตรียมการพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพต่อไปในอนาคต มิฉะนั้นแล้ว แหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับการพัฒนาอย่างไม่เป็นระบบ ในอนาคตอาจจะเหลือเพียงแต่ชื่อให้นักท่องเที่ยวกล่าวถึงโดยไม่มีนักท่องเที่ยวเข้าไปท่องเที่ยวอีก